

BT 4/10 1922

Den store danske Filmspremiere i aftes.

„Der var engang —“ paa Paladsteatret.

Eksperimentet gik godt! Det var virkelig lykkedes Direktør Sophus Madsens nye Filmsselskab „Dana-Film“ med Carl Th. Dreyer som Instruktør at skabe en skøn, levende og stemningsfuld Kunstfilm af „Der var engang —“.

I roligt fremadskridende Billeder, hvor Humor veksler med Elskov og Hovmod og Ydmygelse, fortælles det gamle Eventyr om den stolte Prinsesse, der bliver tæmmet og lærer Opofrelsens og den uegennyttige Kærligheds Sødme at kende — men efterhaanden som Filmen skrider frem, opdager man, at den er blevet noget mere end Genfortællingen af et dejligt Eventyr: den er blevet en Højsang til den danske Natur, den nordiske Sommer, de lyse Nætter. Ingen anden Film, der er gaaet over det hvide Lærred, har vist en saadan Rigdom af vidunderlige danske Landskaber i Sol og Storm, i Sol og Maaneskær. Det er Prinsens Ord om Danmark i levende Billeder, det er i Sandhed Drachmanns Lyrik i Billeder — og alle vegne, hvor Filmen kommer frem i Verden, vil den fortælle, at der er et yndigt Land...

Det Spil, der bar Filmen, var helt igennem fortræffeligt: Clara Wieth var en fortryllende Rokoko-prinsesse og bedaarende i sin Ydmygelse og Kærlighed. Svend Methling var en mandig Prins, fuld af skøn Plastik. Ahnfeldt-Rønne havde formet en lun og underfundig Kasper Røghat — og i de mindre Roller morede man sig over Karen Lunds skeløjede Fadebursterne og Schiøler-Lincks og Torben Meyers Hofmænd — og nikkede genkendende til Adelens Repræsentant paa det hvide Lærred, Grevinde Musse Scheel. Men størst Sukces havde dog Jern-

dorff. En elskeligere gammel Eventyrkonge er aldrig set i denne Verden. Han tog simpelthen Publikum med Storm. Nu har vi i saa mange Aar gaaet og talt om, at Film er et og Teater noget ganske andet — og saa gaar den gamle Ordets Mester hen og faar en bragende Sukces, første Gang han tripper hen foran Kameraet i sit Eventyrskrud. Det er uforskammet — et Brud med alle hæderkronede Teorier!

Fotograferingen er ulastelig — maaske næsten lidt for kunstnerisk, ja ligefrem kunstfærdig, saa det sommetider gaar ud over den Tydelighed, som Publikum nu engang foretrækker paa Film fremfor at se Ansigter og Skikkelser forsvinde i hemmelighedsfulde Skygger.

Det er i det hele taget den Indvending, man kan anføre mod Filmen, at det har været Dreyer for meget om at gøre at skabe en fuldendt Kunstfilm, at den af og til kan virke lidt enstonig.

Men som den er, gør den ham stor Ære — og vil forhaabentlig flyve Verden over som et Vidnesbyrd om den Alvor, Kultur og Skønhedssans, hvormed der arbejdes i moderne dansk Film.

Fremføringen støttedes af Tekster, der anslag den rette Eventyrstemning, og af alle de nynnende Lange-Müller'ske Melodier, der vil komme til at betyde lige saa meget for Filmen, som de i sin Tid betød for Drachmanns Stykke.

Efter Afblandingen var der et minutlangt Bifald, der fortalte, at Eventyret havde sejret over Københavnerne.